

**Komáromban rendezték meg a színész- és rendezőképző vándortábor tizedik évfolyamát. Ha évben mérjük, akkor az idei színjátszó tanfolyam kereken a tizedik, ha „darabban” számoljuk, akkor a tizenkettedik.** Komáromban rendezték meg a színész- és rendezőképző vándortábor tizedik évfolyamát. Ha évben mérjük, akkor az idei színjátszó tanfolyam kereken a tizedik, ha „darabban” számoljuk, akkor a tizenkettedik. Volt ugyanis két olyan év, amikor külön tábor fogadta a nyugat-, s külön a kelet-szlovákiai érdeklődőket. Szabó Csilla – aki pár társával annak idején megfogalmazta és „tábori formába” öntötte az amatőr színtársulatok szakmai ismeretek megszerzésére vonatkozó igényét – elmondta, végül is úgy döntöttek, legyen inkább egyetlen, de hosszabb tanfolyam. „agy több idő jut részleteiben is kidolgozni egy-egy produkciót”. A vándortábort idén Komáromban rendezték meg, s a foglalkozásokat – Varga Anna igazgatónő jóvoltából – a művelődési központ épületében tartották. A táborfelelős szerepe ez alkalommal Csengel Mónikára hárult. „A táborban három csoportban harmincnégyen dolgoznak – mondta. – Sok diákszínjátszó és társulatvezető már a Jókai Napokon jelentkezett, de érkeztek olyan fiatalok is, akik éppen az Új Szóban olvasták a felhívást. Ezeknek a táboroknak talán a legnagyobb erénye, hogy vannak résztvevők, akik hetedszer-nyolcadszor vannak itt, s odahaza már saját csapatokkal dolgoznak. Arra mindenestre ügyeltünk, hogy a munkacsoportok tagjai ne legyenek egymás ismerősei, barátai, szerelmei. Hogy munka közben ne a már meglévő személyes kapcsolatok befolyásolják őket.” Amikor a hangulatról kérdeztem, Csengel Mónika csak mosolygott. „Szinte állandóan együtt vagyunk, és az ipari szakközépiskola kollégiumában nincsenek is esték, csak remek hangulatú, hosszú, csapatban átbeszélte tábori éjszakák. Ezért úgy néz ki, ha tartani akarjuk a tempót, be kell vezetnünk a hangos reggeli ébresztőt!” A tábor napi programjáról Solténszky Tibor dramaturg és rendező (Magyar Színjátékos Szövetség) beszélt, aki a kezdetek óta foglalkozik honi amatőr színjátszóinkkal. A kivételesen rokonszenves, visszafogott habitusú szakember ezúttal nem éppen a leghálásabb tábori feladatot választotta: „Reggel kilenckor van egy kötelező színházi torna, amit én vezetek. Ez elsősorban a jógából és a pantomimból kölcsönvett mozgáselemekkel igyekszik életre kelteni a színjátszók testét, és segíteni őket abban, hogy a nap során jobban tudjanak koncentrálni. Mert rengeteg munkájuk van”. A mintegy háromnegyed órás bemelegítést minden délelőtt két foglalkozás követte. Külön csoportban dolgoztak a gyakorlottabb táborlakók és a kezdők. Mindkét csoportnak volt külön beszédtechnika-órása. Fort Krisztina beszédtanár izgalmas munkamódszerének köszönhetően – amely, arra a felismerésre épül, hogy a szavak hangzó képek – a résztvevők igencsak szórakoztató formában gyakorolhatták a színpadi beszéd technikáját. Fort Kriszta szintén évente visszajár a táborba, csakúgy, mint Solténszky Tibor mellett a szakmai csoportok másik két – drámatanár és rendező – vezetője, Sereglei András és Perényi Balázs. Az összeszokott magyarországi oktatógárdához az idén Gyevi-Bíró Eszter ismert mozgástanár és drámapedagógus, koreográfus csatlakozott. A színpadon megtartott délelőtti mozgástréningek a testtudatot, a testi kifejezés erősítését célozták meg, hogy a résztvevők megismerkedjenek belső világuk mozgás általi kifejezésének lehetőségeivel. Délután a társaság három különböző próbacsoporttá alakult, s elkezdődött a szereptanulás, hogy a tábor utolsó napjára létrehozzanak egy-egy rövid produkciót. „Azt nem merném mondani, hogy kész előadások születnek, erre kevés az idő, de mindenképpen lesz három nyílt próba, ami a többieknek megmutatható. Mert természetesen azért azzal az igénnyel dolgozunk, hogy a munkánk végeredménye élvezhető legyen – mondta Solténszky Tibor. – Én egy kortárs költőnő, Erdős Virág első drámai kísérletét hoztam el. Nagyon megszerettem, s úgy gondoltam, hogy ez az írás egy, a fiatalok életérzését ügyesen megragadó írásmű, tehát érdemes vele elbabrálgatni. A darab címe A merénylet, főszereplője pedig egy fiatal nő, egy

anya, akinek valamennyi kapcsolata eléggé kudarcos. Ő játszik el a gondolattal, hogy mint az Intifáda egyik »titkos bajnoka« öngyilkos merényletet követ el. Mintha felrobbantaná Budapesten a hetes buszt. S a merényletben rajta kívül furcsa mód a vele kapcsolatban álló összes személy életét veszíti. De hát ez ugye csak egy »mintha«. Viszont az egész dráma úgy van megírva, hogy az olvasója vagy nézője halálra röhögi magát.” A három csoport a művelődési ház más-más helyiségében próbál. Solténszky Tiborék a tükrös balett-termet választották („a tükrök adta lehetőséget is szeretnénk kihasználni, hogy a színrevitel még érdekesebb és bizarrabb legyen”), Sereglei András pedig az úgynevezett „sárga teremben” dolgozott a csoportjával. „A miénk egy improvizációkra épülő előadás lesz – mondta. – Azzal kezdtük, hogy mindenkit felkértem, névtelenül írjon cetliket arról, hogy mi az, amiről szerinted érdemes és fontos színházat csinálni. Bárki annyi cetlit írhatott, amennyit csak gondolt. Jókora kupac gyűlt össze. Valamenynyit beledobtuk egy kalapba, és mindenki kihúzott egyet. A résztvevők a kihúzott témából készítenek majd egy jelenetet. Az első másfél-két napban könnyű, gyors, vicces, szövegelős, csattanós helyzetekre épülő improvizációkat gyakoroltunk. Ez a munka arra volt hivatott felhívni a figyelmet, hogy az improvizációban nem szükséges mindent szöveggel megoldani, maga a játék is nagyon sokat segíthet. A mai napon is ezt folytatjuk, és könnyen lehet, hogy nem összefüggő történet készül, hanem egy bizonyos téma köré szervezett jelenetsor. Ez a téma lehet például a férfi–nő viszony vagy a megaláztatás-megalázottság; legalábbis eddig ilyen cetlik kerültek elő. Ami igazából ennek a munkának a haszna, hogy az ember újra végiggondolja, miről érdemes játékot készíteni, illetve hogy nem kell feltétlenül egyetlen történetsort megjeleníteni ahhoz, hogy színházi előadás szülessen. Tizenketten dolgozunk, ebből három a fiú, a többi lány, ez az arány a másik két csoportban is hasonló.” Sereglei András még azt is hozzáfűzte, hogy az elmúlt években megszokta már: az itteni diákszínjátszók munkamorálja és szakmai felkészültsége nagyon magas. Ezért is könnyű és jó velük dolgozni. A harmadik csoportnak jutott a művház nagyszínpada. A Perényi Balázs vezette társaság Carlo Goldoni Nyári kalandozások című komédiáját választotta. „Ez egy igen terjedelmes mű. Mi az utolsó részt játsszuk majd, erősen meghúzva. Noha komédiáról van szó, a darab eléggé súlyos és mély, tele nagy tétre menő játshmakkal. Mi megpróbáljuk ezt a kettősséget láttatni, vagyis hogy egyrészt maradjon meg az emberi mélysége, igazsága, másrészt viszont legyen szórakoztató, lendületes. Ily módon a színpadi hitelességet a mély részeknél, a színészi eszközkészlet használatát pedig a komédiás-játékos részleteknél lehet tanítani. Nem törekszünk a commedia dell’arte hagyományos eszközkészletének alkalmazására, ilyen értelemben a feldolgozás nem lesz konzervatív, de a magunk módján igyekszünk megtartani a mű szellemiségét. Sok mozgás- és helyzetgyakorlatot, illetve szerepjátékot csinálunk, melyek valamilyen módon rávezetnek magára a darabra, megmozgatva a játszóknak fantáziáját.” CSEPÉCZ SZILVIA